

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 listopada 2025 r.,
kasacji obrońcy P.G.
skazanego za przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 276 k.k.
od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 7 października 2024 r., IV Ka 1937/23,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Gryficach
z dnia 30 sierpnia 2023 r., sygn. II K 652/22,

p o s t a n o w i ł

- 1) **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) **obciążyć skazanego P.G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gryficach z dnia 20 sierpnia 2023 r. P.G. zostało przypisane, że dnia 12 września 2014 r. nakłaniał S.W. do nakłonienia D.G. Dyrektora Wydziału [...] w Starostwie Powiatu G., do dokonania czynu zabronionego poprzez usunięcie dokumentu datowanego na 10 września 2014 r. adresowanego do M. sp. z o.o., w którym D.G. potwierdził, że lokale wybudowane w P. przy ul. [...] na działce geodezyjnej nr [...] przez M. sp. z o.o. „nie mogą być zakwalifikowane przez organ administracji jako lokale mieszkalne, a jedynie jako

lokale rekreacyjne lub apartamenty wypoczynkowe” i wystawienia w miejsce usuniętego dokumentu nowego, w którym wskazałby, że „przedmiotowe lokale mogą być kwalifikowane jako lokale rekreacyjne lub apartamenty wypoczynkowe, z wydzielonymi trwałymi ścianami izbami lub zespołami izb wraz z pomieszczeniami pomocniczymi, przeznaczonymi do całorocznego pobytu ludzi”, to jest popełnienie czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 276 k.k. i na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne prowadzone przeciwko P.G. zostało warunkowo umorzone na okres próby jednego roku.

Ten wyrok został zaskarżony apelacją prokuratora. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 października 2024 r., sygn. akt: IV Ka 1937/23, zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że uznano P.G. za winnego czynu opisanego w pkt 5 jego części dyspozytywnej i za występki ten wymierzono mu karę grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych, określając wysokość stawki na 100 złotych.

Wyrok Sądu II instancji został zaskarżony kasacją przez obrońcę skazanego na jego korzyść, w zakresie pkt I i III jego części dyspozytywnej. Obrońca zarzuciła w kasacji:

a) rażące naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść wydanego wyroku, a to art. 454 k.p.k. (w brzmieniu sprzed 05.10.2019 r. tj. wejścia w życie zmiany wprowadzonej ustawą z 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, Dz.U.2019.1694) w zw. z art. 4 § 1 k.k. polegające na uznaniu za winnego skazanego P.G. zarzucanego mu czynu i skazaniu go na karę grzywny, podczas gdy ograniczenie zawarte w art. 454 § 1 k.p.k. (w brzmieniu Ustawy Kodeks postępowania karnego obowiązującym w chwili popełnienia czynu przez skazanego) polega na tym, że sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono lub warunkowo umorzono postępowanie. Zatem ustawa obowiązująca w chwili popełnienia czynu jest względniejsza dla sprawcy,

b) rażąco naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść wydanego wyroku, a to art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 2 k.p.k. (w brzmieniu Ustawy Kodeks postępowania karnego obowiązującym w chwili popełnienia czynu przez skazanego tj. z dnia 12.09.2014 r.) a polegające na zmianie orzeczenia i orzeczeniu odmienne co do istoty sprawy tj. uznaniu P.G. za winnego czynu opisanego w punkcie 5 jego części dyspozytywnej i wymierzeniu mu kary grzywny, podczas gdy zgromadzone dowody w sprawie nie mają jednoznacznej wymowy, a ich ocena przez Sąd I instancji nie była oczywiście błędna, zaś same wątpliwości sądu odwoławczego co do prawidłowości tej oceny, mieszczące się wszakże w granicach zakreślonych w art. 7 k.p.k. nie upoważniają jeszcze Sądu II instancji do wydania odmiennego orzeczenia co do istoty sprawy, zwłaszcza że apelacja prokuratora nie zawierała wniosku o zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia dotyczącego skazanego P.G., co w konsekwencji doprowadziło do swoistego „pozbawienia instancji” skazanego;

c) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a polegający na uznaniu, że stopień winy i społecznej szkodliwości czynu przypisanego P.G. był większy niż nieznaczny, a co za tym idzie - nie było podstaw aby warunkowo umorzyć wobec niego postępowanie, podczas gdy P.G. zarzucany czyn miał popełnić ponad 10 lat temu (data popełnienia czynu - 10 września 2014 r.), jest osobą uprzednio niekaraną za przestępstwo umyślne, co wskazuje na to, że prowadzi ustabilizowany tryb życia, zaś niniejsze skazanie jest incydentalne, a nadto jego aktywność w zakresie czynu ograniczyła się do jednej rozmowy telefonicznej zwłaszcza, że zamiana dotyczyła tak zwanego pisma informacyjnego z dnia 10 września 2014 r., które w obu wersjach zawierało informacje wyłącznie prawdziwe, bez ryzyka wystąpienia szkody dla interesu publicznego czy prywatnego;

d) naruszenie przepisu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. przez to, że Sąd, który go wydał był nienależycie obsadzony, albowiem Sędziowie Sądu Okręgowego w Szczecinie IV Wydziału Karnego Odwoławczego X. Y. oraz X.1 Y.1 zostali powołani na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, a nadto zachodzą w

stosunku do nich indywidualne okoliczności, podważające tezę o możliwości zachowaniu przez nich zasad bezstronności i niezawisłości.

W oparciu o wskazane powyżej zarzuty wniosła o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu IV Wydziałowi Karnemu Odwoławczemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania, ewentualnie, o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu I Instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gryficach II Wydziałowi Karnemu do ponownego rozpoznania.

Ponadto, wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z Karty Informacyjnej Leczenia Szpitalnego 28.11.2024 na okoliczność znacznego pogorszenia stanu zdrowia skazanego P.G. od czasu wydania skarżonego orzeczenia.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Przed wszystkim stwierdzić należy, że P.G. został skazany na karę grzywny, dlatego dopuszczalny w kasacji wniesionej przez obrońcę jest jedynie zarzut dotyczący naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Pozostałe zarzuty tej kasacji są niedopuszczalne i jako takie nie podlegały rozpoznaniu. Autorka kasacji najwyraźniej przeoczyła, że zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. To ograniczenie – zgodnie z treścią § 4 tegoż przepisu - nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. oraz w wypadku określonym w art. 521 k.p.k.

Analiza akt postępowania karnego prowadzi do wniosku, że w niniejszej sprawie nie zachodziła podnoszona przez obrońcę skazanych nienależyta obsada składu Sądu Okręgowego w Szczecinie, która stanowiłaby bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Obrońca skazanych podniósł, że wadliwość obsady Sądu odwoławczego wynikała z faktu, że w składzie tego sądu orzekali sędziowie X. Y. i X.1 Y.1, którzy

uzyskali nominacje wskutek wniosku Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że nie budzi wątpliwości Sądu Najwyższego wadliwość składu Krajowej Rady Sądownictwa po nowelizacji ustawy o KRS z 2017 r. Należy však zwrócić uwagę, że w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (sygn. akt BSA I-4110-1/20) uznano, że nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. może zachodzić wówczas, gdy wadliwość procesu powoływania sędziów prowadzi do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ale jedynie „w konkretnych okolicznościach”.

Tymczasem obrońca nie wskazała na jakąkolwiek okoliczność chociażby uprawdopodobniającą brak bezstronności sędziego X. Y. Takie okoliczności nie są znane Sądowi Najwyższemu z urzędu. Co więcej, sędzia X. Y. został już pozytywnie zweryfikowany postanowieniami SN z dnia 24.07.2024, III KK 336/24; 31.07.2024, III KK 308/24; 7.07.2022, III KK 144/22; 17.08.2023, III KK 328/23.

Podobnie co do Sędziego X.1 Y.1, obrońca nie podała żadnych dotyczących go okoliczności podważających jego niezawisłość i bezstronność. Sądowi Najwyższemu nie są one znane z urzędu. Wymieniony Sędzia został pozytywnie zweryfikowany w postanowieniach SN z dnia 23.04.2023, III KK 187/22; 31.07.2024, III KK 308/24, 7.1.2024, III KK 473/24.

Na marginesie warto dodać, że nie jest również zasadny zarzut dotyczący naruszenia art. 454 k.p.k. polegający na skazaniu oskarżonego pomimo jego uniewinnienia w I instancji, gdyż przepis art. 454 kpk w brzmieniu nadanym przez nowelizację z 2019 r. (Dz.U. 2019, poz. 1694) - zgodnie z art. 8 tej ustawy - stosuje się do spraw wszczętych przed dniem jej wejścia w życie, jeżeli inne przepisy tej ustawy nie stanowią inaczej. Odmienne uregulowania brak, a zatem sąd II instancji nie naruszył art. 454 k.p.k. Powołanie przez skarżącego na art. 4 § 1 k.k. nie jest zasadne, bo przepis ten dotyczy zmiany przepisów materialnoprawnych, a nie procesowych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]

[r.g.]